

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 254:

Forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Overgangsordning).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 1/4 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Det forslag, vi her har til behandling, er ikke kærkomment. Faktisk er det lidt af en uartighed, at det ikke har været muligt at nå en afklaring af, om det var muligt at etablere en forsikringsfundsordning, som det blev besluttet den 17. maj, hvor forligspartierne jo var helt enige om, at man skulle forsøge etableret en fondsordning, som kunne træde i kraft den 1. juni 1992. Trods utallige rygter kan vi nu med fremsættelsen af dette forslag konstatere, at ministeren ikke har været i stand til at give Folketinget mulighed for at vurdere, om det teknisk eller politisk er muligt at lave en fond eller en forsikringsordning, som kunne medvirke til, at en række udsatte virksomheder ville kunne få gavn af de 30 mio. kr., som er afsat i 1992. Sådan skulle det jo ikke være.

Ministeren ønsker nu at få frist til den 1. januar 1993. Det vil vi ikke i Socialdemokratiet modsætte os, og vi kan tilslutte os lovforslaget.

Formanden:

Fru Lone Dybkjær får ordet nu efter aftale med de øvrige ordførere.

Lone Dybkjær (RV):

Tak! Jeg har fået lov til at komme herop først for at give min tilslutning til ministerens lovforslag, og når jeg har bedt om at få ordet først, så er det, fordi jeg skal til møde i Erhvervsudvalget.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg skal på den konservative folketingsgruppes vegne sige, at vi fuldt ud kan støtte dette lovforslag, der er i fin overensstemmelse med 17. maj-aftalen fra sidste år. Jeg skal derfor anbefale forslaget og også en hurtig udvalgsbehandling.

Helge Sander (V):

Hr. Ole Vagn Christensen kalder dette for en uforsømmethed. Det synes jeg nok er lidt upassende i betragtning af de præmisser, som bl.a. fru Grethe Fenger Møller hentydede til, for netop i 17. maj-aftalen er der jo en mulighed for, at man kan gøre, som der her er skitseret. Det var en aftale, som, så vidt jeg ved, også Socialdemokratiet var med i, og derfor synes jeg, at hr. Ole Vagn Christensen rammer lidt ved siden af.

Men det ændrer ikke ved, at vi skal have en forlænget frist, og jeg kan derfor i relation til lovforslaget lige så kort som de forudgående ordførere give Venstres fulde tilslutning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til hr. Helge Sander, at jeg synes, at man bør sætte sig ind i sagens rette sammenhæng. Det, der står i aftalen, er, at det skulle undersøges, om det var muligt, at vi politisk kunne få gennemført, at vi pr. 1. juli 1992 havde en forsikrings- eller fondsordning. Det var det, parterne var enige om. Det var faktisk det, der blev besluttet den 17. maj 1991. Jeg sad selv med ved forhandlingerne, så derfor ved jeg det.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Så vidt jeg har fulgt, hvad der er gået forud, og har hørt arbejdsministeren og de involverede parter, er der sandelig også gjort store forsøg på at finde denne løsning. Men da den ikke er fundet, er dette løsningen, som vi må tage stilling til i dag, og Venstres stilling er fortsat et klart ja.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var sandelig noget af en erkendelse, at man når frem til, at man er enig i, at der skulle gøres et stykke arbejde. Det, vi kalder en uforsømmethed, er, at man skulle bruge næsten et år til det; det er ikke den normale procedure.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som det fremgår med al tydelighed, er der her tale om et forlig mellem regeringen og So-

[Lilli Gyldenkilde]

cialdemokratiet. Man kan undre sig noget over, at den ene forligspart giver sig til at skælde ud i den grad, og derfor vil jeg da tillade mig at spørge arbejdsministeren: Har man ikke drøftet dette med sine forligsvenerne, så man er enig om, at det kan skubbes, indtil man kan enes om en aftale? For ellers hører alting da op. Hvis det er tilfældet, må jeg sige, at det var stort bulder for ingenting. Men til sagen:

Socialistisk Folkeparti har hverken lod eller del i dette forslag, for vi har ikke været medindkaldt til forhandlingerne. Men det siger sig selv, at når man ikke har fundet en løsning, og i og med, at Zeuthenudvalget sidder og kigger på en række ting, som formentlig også får betydning for det område, der er tale om i forslaget, ville det rimeligste være at afvente, hvad der kommer ud af det, og så på baggrund deraf genoptage forhandlinger med rette vedkommende, for der kan ikke være tvivl om, at når der er vedtaget en lovgivning på området, skal der indgås en aftale af den ene eller anden slags.

Det, jeg bare giver grønt lys for, er, at Zeuthenudvalget måske kan nå frem til noget, der er betydelig mere begavet, end dette har vist sig at være.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige, at jeg faktisk blev lidt forundret over indblandingen fra fru Lilli Gyldenkildes side, og jeg vil gerne understrege endnu en gang, at vi er gået med til, at sagen er blevet udsat, men at det sandelig ikke betyder, at vi synes, at det er et enormt og godt stykke arbejde, der er lavet fra arbejdsministerens side; tværtimod mener vi, at der godt kunne have været lidt mere fart på.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er som bekendt sådan, at man godt kan tvinge heste til truget, men at man ikke altid kan tvinge dem til at drikke, og det er vel det, der har været sagen i dette.

Jeg skal ikke undlade at sige til hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet, at jeg faktisk er valgt til at blande mig. Jeg er ordfører i denne sag, og dette forslag ligger på Folketingets bord, så naturligvis skal også mit besyv

gives med, og det skulle gerne tages lidt mere højtideligt, end hr. Ole Vagn Christensen gav udtryk for at han har i sinde at gøre.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har faktisk tænkt mig at tage fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger meget højtideligt, og det gør jeg også altid. Dér, hvor jeg synes at der var lidt proportionsforvrængning, var, da det blev sagt, at det, som arbejdsministeren gjorde, var helt naturligt, mens det var helt unaturligt, at Socialdemokratiet gjorde opmærksom på, at den kadence, der havde været i arbejdet, var lidt for langsom.

Formanden:

Efter indbyrdes aftale mellem ordførerne springer jeg i rækken og giver hr. Glønborg ordet.

Glønborg (KRF):

Jeg takker mine efterfølgere og formanden for, at jeg måtte komme til nu.

Jeg kan sige meget hurtigt på Kristeligt Folkepartis vegne, at vi ikke var tilfredse med den aftale, der blev lavet i sin tid, men da den nu er der, har vi intet at indvende imod, at man af praktiske grunde forlænger den.

Poul Nødgaard (FP):

Det lovforslag til ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, der forelægges her i dag, har alene det formål at forlænge bestemmelserne om arbejdsgivernes forpligtelse til udbetaling af dagpengegodtgørelse ved første og anden ledighedsdag i yderligere et halvt år.

Jeg må også sige, at jeg synes, det er komplet uforståeligt, at de partier – jeg understreger udtrykkeligt: de partier – der står bag aftalen af 17. maj, ikke for længst har sørget for at få en forsikrings- og fondsordning bragt op at stå. Man kan måske frygte, at ingen virkelig tager sig af det; det ser det i hvert fald ikke ud til, og når Socialdemokratiet vasker hænderne i dag, synes jeg nok, at man får visse betænkeligheder, for Socialdemokratiet har lige så stort et medansvar som den borgerlige regering for, at disse ting kommer op at stå.

[Poul Nødgaard]

Forslaget betyder, at arbejdsgiverne i yderligere et halvt år må punge ud ved første og anden ledighedsdag. De statslige midler, der er på budgettet til en fondsordning, burde i halvåret frem til 1. januar 1993 gives til arbejdsgiverne som kompensation, men det er nok ikke nærliggende at tro, at regeringen har planer om at give de ca. 30 mio. kr., der står fra 1. juli til 31. december, selv om det ville være det eneste rigtige og retfærdige.

Fremskridtspartiet har som andre partier ikke haft nogen form for andel i denne lovgivning, og vi kan ikke se, at vi kan stemme for en lovgivning, som for længst burde have været sat på plads, hvis vi havde haft en ansvarsbedrevet regering til at fremsætte forslagene i det høje Folketing.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Allerførst skal jeg sige tak til samtlige ordførere, der har sagt ja til lovforslaget, og ikke mindst min dybtfølte tak til hr. Ole Vagn Christensen, der støttede forslaget, og det er selvfølgelig det væsentlige for mig. Men både hr. Ole Vagn Christensen og hr. Poul Nødgaard var under anvendelse af endda særdeles kraftige vendinger utilfredse med min optræden i denne sag, og det står jeg helt uforstående over for. Det kan kun skyldes, at de pågældende ikke er klar over, hvad vi rent faktisk har foretaget os, og det skal jeg derfor benytte lejligheden til at redegøre for.

Det er korrekt, at det hele har udgangspunkt i aftalen fra maj måned 1991, hvor det blev besluttet, at der skulle søges oprettet en forsikrings- eller fondsordning, som skulle tage sig af arbejdsgivernes forpligtelser med hensyn til første og anden ledighedsdag. Det arbejde gik vi i gang med, og vi havde kontakt med arbejdsgiversiden, specielt naturligvis Dansk Arbejdsgiverforening og SALA. Disse initiativer blev sat i værk i efteråret 1991, og vi havde en skitse på bordet, som vi bad de pågældende om at forholde sig til. Jeg kan sige, at der den 30. oktober og den 18. november 1991 var mødeaktivitet mellem Arbejdsministeriet og de pågældende organisationer, og i slutningen af november måned kom der uformelle telefoniske tilbagemeldinger fra Dansk Arbejdsgiverforening om, at man endnu ikke var helt klar til at tage stilling, da man skulle have spørgsmålet belyst på et medlemsmøde. Den 5. de-

cember 1991 bad vi Landsarbejdsnævnet om at kommentere den model og den idé, der forelå, og den 19. december fik vi tilbagemeldingen fra Landsarbejdsnævnet via vores direktorat, og tilsvarende kom den endelige tilbagemelding den 20. december fra Dansk Arbejdsgiverforening og SALA.

Tilbagemeldingerne gik ud på, at der på lønmodtagersiden var sympati for en sådan ordning, men kompakt modstand fra arbejdsgiversiden, hvilket jeg orienterede Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om på et møde den 20. december. Jeg skal erkende, at hr. Ole Vagn Christensen ikke deltog i dette møde, men ikke desto mindre er det altså ubestrideligt korrekt, at jeg gjorde det, og at vi havde en drøftelse af, hvordan vi så skulle forholde os.

Min indstilling var, at med den kompakte tilbagemelding, der var kommet fra arbejdsgiversiden, var det næppe formålstjenligt at tvinge en sådan ordning igennem. Det var dog sådan, at konklusionen på dette møde i forligskredsen var den, at vi endnu en gang skulle forsøge at stable en model på benene og endnu en gang skulle forsøge at få arbejdsgiversiden interesseret i en sådan ordning. Jeg gjorde allerede dengang opmærksom på, at det næppe ville være muligt at få det på benene så betids, at vi kunne overholde fristen den 1. juli 1992, og vi aftalte så, at vi måtte have afklaret det senere i folketingssamlingen.

Vi har så haft lidt diskussioner partierne imellem om, hvilken model der skulle lægges på bordet, men jeg kan da sige, at jeg for nærværende har mødeaktivitet med både SALA og DA, og at det er mit indtryk, at man nu igen behandler sagen særdeles seriøst i de to organisationer. Der er ikke givet tilsagn om, at man vil indtage en anden stilling, end man har gjort indtil dette øjeblik, men man overvejer altså sagen seriøst.

På baggrund af den tilbagemelding, der til sin tid måtte komme herfra, må vi i forligskredsen tage stilling til, hvordan vi vil forholde os, men det er ubestrideligt, at det er nødvendigt med en forlængelse af overgangsordningen, og det er såmænd i al beskedenhed det, forslaget drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil godt takke arbejdsministeren for re-

[Poul Nødgaard]

degørelsen. Jeg synes, der er for meget sniksnak og for få realiteter i det, Folketinget får at vide om årsagerne til, at denne ordning ikke er oppe at stå. Jeg går ud fra, at det bl.a. er det parti, som ministeren selv tilhører, der i meget høj grad repræsenterer arbejdsgiverne i dette land, så det var vel muligt at få en sådan sag ført igennem, så den kunne komme frem til vedtagelse. Efter det, der er sagt her fra ministerens side, tror jeg ikke engang på, at vi får en ordning pr. 1. januar 1993, og jeg kunne da også godt tænke mig at vide lidt om grunden til, at arbejdsgiverne er så – hvis jeg må bruge udtrykket – genstridige, som ministeren nærmest har givet udtryk for. Er det, fordi den forsikrings- eller fondsordning, som der egentlig skulle lægges op til, vil betyde øgede udgifter for arbejdsgiverne? Hvordan står arbejdsgiverne i relation til det, der nu vedtages med, at de højst 4 gange skal betale for første og anden ledighedsdag i et halvt år, sammenholdt med, hvis vi gik ind i et sådant system? Hvor er økonomien i relation til vore arbejdsgivere henne i dette foretagende? Det kunne jeg da godt tænke mig at ministeren kunne svare bare rimelig kvalificeret på.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu må ministeren rette mig, hvis det, jeg siger, ikke stemmer overens med det talepapir, som ministeren brugte, men så vidt jeg forstod det, ministeren sagde, var der frem til november ikke sket noget, og efter november var der sket det, at man var gået i gang med at snakke med de to arbejdsgiverorganisationer ud af mange, og af dem havde man så fået nogle udtalelser. Man havde også indhentet en udtalelse fra Landsarbejdsnævnet, som var positiv på lønmodtagersidens vegne.

Det, jeg har anket over – og det ved ministeren også, fordi jeg som sagt deltog i mødet i november, hvor vi sagde, at vi ønskede noget gjort ved denne sag, og spurgte, hvad der var sket i den – er, at der faktisk først skete noget efter november, og det er måske forklaringen på, at man kommer i tidnød, og måske også lidt af forklaringen på, at jeg sagde, som jeg gjorde.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, at det bliver en mere og mere interessant diskussion, ikke mindst mellem forligspartierne, men da jeg som sagt er valgt til at blande mig nu, da forslaget er kommet i folketingsalen, kan jeg ikke lade være med at sige, at det ligger sådan, at hvis der ikke er fundet en løsning inden udgangen af 1994, bortfalder denne ordning, og det kan ikke være sådan, at arbejdsgiverne nu kan sidde og forhale med henblik på, at ved udgangen af 1994 skal de slet ikke have denne ordning. Jeg vil da godt sige, at jeg mener, at dette har noget at gøre med det, der bliver lavet i Zeuthenudvalget. Jeg kender Dansk Arbejdsgiverforening godt, men SALA især, og jeg tror ikke, at der bliver indgået en frivillig ordning med arbejdsgiverne, og det vil så sige, at der på dette område ikke kommer til at ske det, der stod i forligsteksten, og det, der er kommet til at stå i loven.

Så må der findes andre løsninger, for det kan ikke være sådan, at arbejdsgiverne ikke skal betale et beløb, der nogenlunde svarer til det, man her og nu har sat ind at de skal betale indtil videre. Jeg vil godt annoncere, at SF's gamle forslag om, at vi indførte en karensuge, så arbejdsgiverne betalte den første uge, da stadig væk kan blive aktuelt, og jeg synes, at Arbejdsgiverforeningen og SALA skal være klar over, at man kan have den slags drøftelser i Folketinget, for så kunne det da godt være, at de så lidt mere fornuftigt på, at man godt nok ikke kan tvinge en hest til at drikke, selv om man kan tvinge den til trugget, men at man altså kan fjerne trugget.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Til fru Lilli Gyldenkilde kan jeg sige, at sådan som aftalen er udformet, fjernes trugget faktisk, og det tror jeg også at arbejdsgiverne er meget bevidste om.

Til hr. Ole Vagn Christensen skal jeg sige, at selv om det er meget moderne for øjeblikket at have diskussioner om mødedatoer, og hvad der er sket på forskellige møder, har jeg i hvert fald ikke nogen erindring om, at jeg har haft møde med hr. Ole Vagn Christensen i november måned om denne sag. Vi har haft et møde den 20. december, hvor jeg kunne melde tilbage efter de drøftelser, vi havde haft med Dansk Arbejdsgiverforening og SALA. I øvrigt er det indtryk, som hr. Ole Vagn Christensen har

[Arbejdsministeren]

dannet sig, at vi først gik i gang med denne sag i november måned, forkert; rent faktisk er det sådan, at vi efter at have afsluttet vores modelovervejelser præsenterede denne model for parterne den 9. oktober.

Hr. Poul Nødgaard vil meget gerne have noget at vide om, hvorfor arbejdsgiverne er genstridige – hvis man i øvrigt kan bruge det udtryk. Nu er det sådan, at arbejdsgiverne selv skal bestemme, hvorvidt de er glade for en sådan ordning, det er ikke noget, vi kan pålægge dem, og hvis vi præsenterer en model for dem, som de ikke kan lide, er de selvfølgelig i deres gode ret til at sige det. Men jeg kan godt oplyse hr. Poul Nødgaard om nogle af de betænkeligheder, som arbejdsgiverne har givet udtryk for over for mig:

For det første er man inde i en diskussion om, hvorvidt denne ordning skal være frivillig og altså derved kun gælde meget udsatte virksomheder eller det skal være en obligatorisk ordning, som skal gælde alle virksomheder. Hvis det bliver det første, kan man naturligvis frygte, hvis man skal tale forsikringsprog, at det er alle de »dårlige liv«, der samles i ordningen, hvorimod alle, der har et »godt liv«, flygter væk fra en sådan ordning, og så vil der opstå ganske betydelige problemer.

For det andet er man kommet med den indvending, at hvis man laver det til en obligatorisk ordning, så alle er med, vil det blive svært i den enkelte virksomhed at bevare både en form for solidaritet og samtidig et incitament til at nedbringe antallet af hjemsendelsesdage.

For det tredje har der været givet udtryk for det synspunkt, at uanset om man kan lide det eller ej, bliver det svært at undgå, at der oprettes et nyt bureaukratisk organ til at administrere ordningen. Man vil selvfølgelig bestræbe sig for, at det bliver så lidt bureaukratisk som muligt, men et nyt organ skal til for at regne disse ting igennem og kontrollere, at alt nu er gået rigtigt til.

Det er nogle af de betænkeligheder, som arbejdsgiverne har givet udtryk for, og som jeg hermed har refereret uden i øvrigt at tage stilling til dem; vi er altså i en forhandlingsfase i øjeblikket.

Så sagde hr. Poul Nødgaard, at det kunne være meget ønskeligt, om arbejdsministeren kunne svare kvalificeret på det med økonomien. Nu har jeg ikke nogen ambitioner om at

svare sådan, at hr. Poul Nødgaard mener, at det er kvalificeret, men rent faktisk er det sådan, at de statslige penge, der er afsat til denne ordning, indtil den helt ophører, ganske svarer til de udgifter, man via dagpengesystemet har til at opretholde overgangsordningen, og derfor hænger økonomien ganske nøje sammen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må konstatere, at ministeren husker ret. Det var så sent som i december; det vil sige, at der har været en endnu længere periode til at få gjort noget ved disse ting. Jeg vil gerne sige, hr. minister . . .

Formanden:

Vi taler ikke direkte til medlemmerne.

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, undskyld. Ministeren må være med til, at vi får det vendt ved, at vi får forslagene lagt frem i Folketinget, og jeg synes, at det understreger det, som jeg også gav udtryk for i mit første indlæg, nemlig at hvis vi skal nå det, får vi brug for, at processen accelererer. Jeg håber, vi er enige om, at vi skal nå det, og at vi skal have vendt de sten, der ligger her.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Nu bliver jeg altså nødt til at bede hr. Ole Vagn Christensen om at høre efter.

Jeg sagde udtrykkeligt, at arbejdet gik i gang i oktober måned, nærmere bestemt med en henvendelse til DA og SALA den 9. oktober 1991, og ikke den 20. december, som hr. Ole Vagn Christensen nu påstod. Den 20. december meldte jeg tilbage fra de drøftelser, der var foregået.

Jeg håber, at hr. Ole Vagn Christensen har hørt efter denne gang.

Formanden:

Så er det hr. Ole Vagn Christensen for en kort bemærkning, og så nærmer vi os forhandlingens afslutning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Den skal blive meget kort. Jeg vil kun sige til det, som ministeren her sagde, at vi den 20. de-

[Ole Vagn Christensen]

cember måtte rykke for at få at vide, hvad der var sket på dette område, og det føler jeg er utilfredsstillende. Jeg håber, at vi i den periode, vi nu går ind i, må opleve det lidt mere positivt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 259:

Forslag til lov om behandling af krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag m.v.
Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 3/4 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Der er to sider af det, vi i de seneste dage har lært at kalde ambisagen.

Den ene side er de økonomiske konsekvenser, nemlig spørgsmålet om, hvor mange penge der eventuelt skal betales tilbage, og hvor mange af de penge, der endnu ikke er indbetalt, der skal betales.

Den anden side af sagen er den politiske og retlige, nemlig spørgsmålet om en placering af ansvaret for, at sagen er endt, hvor den er.

De to forslag i dag handler om at mindske de økonomiske konsekvenser af dommen. Markedsudvalget, et samråd i Skatteudvalget i morgen og en kommende forespørgselsdebat i slutningen af måneden vil behandle spørgsmålet om ansvaret, og jeg skal kvittere for, at vi også i dag har fået en række af de nødvendige dokumenter, der skal til for at føre en saglig

debat på det tidspunkt. Men til forslagene i dag.

Det første handler om, hvordan krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag skal behandles. Populært sagt kan man sige, at det er spørgsmålet om, hvordan man kan beholde de omkring 50 mia. kr. i statskassen. Der er i hele sagen udelukkende tale om arbejdsmarkedsbidrag og ikke om den parallelle vedtagne lønsumsafgift. Endvidere er det fastslået, at der skal være konstateret et tab hos betaleren af ambibeløb, vel at mærke et tab, som forudsætter, at summen af de arbejdsgiverafgifter, der blev modregnet i hele den omlægning, der blev gennemført i slutningen af 1987, ikke overstiger ambibeløbet. Hvis der herefter skulle være en difference, vil der kun være et tab, hvis differencebeløbet ikke er videregivet til forbrugerne i form af en prisforhøjelse. I princippet er ambibeløbene altså dækket ved sparede omkostninger, og en eventuel difference er betalt af forbrugerne.

Såfremt der skulle være bidragsbetalere, der har haft et tab, anviser forslaget en vej til behandling af disse krav. Det er et væsentligt element, at forslaget utvetydigt afskærer, at blot formodede tab ikke kan modregnes, før kravet er opgjort og anerkendt. For at det skal være meningsfyldt at afskære denne modregningsadgang, er det selvfølgelig en forudsætning, at loven vedtages, før modregning rent faktisk er foretaget. Nu er det sådan, at lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelse opererer med, at det træder i kraft fra i fredags, hvor det blev fremsat, men rent praktisk vil det være sådan, at det vil være yderst hensigtsmæssigt at have vedtaget forslaget, inden momsbetalingerne forfalder den 20. april, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at spørge skatteministeren, hvordan regeringen forestiller sig proceduren om forslagets vedtagelse.

Forslaget er gennemgående ikke særlig præcist eller velbelyst. Jeg andres lidt over, at der ikke er nogen form for skøn over, hvor meget der ville kunne forventes udbetalt efter de regler, der anvises i forslaget, og at der heller ikke er noget skøn over de administrative konsekvenser. Men jeg skal dog kvittere for, at der i bemærkningerne åbnes mulighed for ressourcer dels til told- og skattemyndighederne, dels til domstolene.